

Posudek na bakalářskou práci Silvie Hasalíkové

Návratné motivy v románové tvorbě Čchö Inhuna

Prozaik Čchö Inhun je nepominutelná osobnost druhé modernizace v korejské literatuře (60. léta 20. století). Je to období slavné, ale velmi těžké na interpretaci, navíc jsou mnohá tehdejší i dnešní hodnocení jeho děl silně zavádějící a texty pro mladší čtenáře vyčpělé, v korejštině se špatně čtou a mnoha motivům je bez osobních zkušeností z nesvobodné doby nemožné porozumět. Tolik na úvod posudku, neboť řečené ovlivnilo i celou práci.

Práce naplňuje beze zbytku zadání. Dělí se na část syntetickou s nezbytnými kratšími kontexty politickým a literárním, pokračuje velmi stručným (a na zdroje nevyrovnaným) hodnocením Čchö Inhunovy tvorby. Analytická část se pak pokouší o postihnutí návratných motivů autora na textech dvou jeho nejslavnějších románů – emblematického díla nové literární vlny *Volný prostor* a románu z přelomu 60. a 70. let *Deník spisovatele Kuboa*. První část práce sice není banální, ale informace jsou dostupné v mnoha souhrnných dějinách, respektive dějinách literatury, a studiích, takže jsou dostačující a není třeba je komentovat. Problém přichází až při sumarizaci autorova hodnocení: nejenže většina kritiků vůbec nepochopila podstatu ani jednoho z textů, ale pokouší se kanonická díla reinterpretovat či kritizovat; zde se diplomantka těžko orientovala a musela se uchýlit k pouhému přenosu základních myšlenek, které se výsledně zdají poněkud zmatené (a zmatená z nich také být musela). To je bohužel zkušenost s korejskou literární historií a kritikou, na druhé straně bez ní nelze literární práce psát.

Pro druhou část Silvie Hasalíková zvolila dvoufázovou analýzu, kdy se do vlastního tématu pustila až po synopsích obou děl. Ty měly být nápomocné pro vynoření motivů, ještě více návratných a jejich kontextu. Už synopse ukázaly, že pro její generaci nemusí být některé subversivní významy vůbec viditelné a ne všechny jsou nakonec zachyceny (samozřejmě mám na mysli své čtení). Nechci tím v žádném případě tvrdit, že interpretace Silvie Hasalíkové není legitimní. Jen ukazuje, jak nemusí být kanonická díla dekodovatelná a jak velmi záleží na sumě osobních zkušeností při každé analýze.

Na práci ale nenacházím nic vadného nebo nepřesvědčivého. Má slušně naplněnou strukturu, provázané kapitoly, pěkný jazyk, požadované technické parametry, citace, odkazy i transkripce jsou v normě. Použitá literatura je nadstandardní i s ohledem na velké množství studií v korejštině, analýza se opírá o teorii, shrnutí jsou sice krátká, ale dobře argumentovaná. Nasnadě ovšem je, že by si ani diplomantka, ani kterýkoli z jejích případných čtenářů, natož já, žádné Čchö Inhunovo dílo dobrovolně nepřečetli, což je poněkud smutný výsledek.

Práce vznikala v interakci s vedoucí, diplomantka konzultovala, připomínky zapracovávala a výsledek je v kontextu prací obhájených na oboru koreanistika zdařilý. Práci považuji pěknou, poctivou a **doporučuji ji k obhajobě**.

Navrhované hodnocení: **výborně**

V Praze, 25. 8. 2020

Doc. Miriam Löwensteinová, vedoucí práce

Otázky k obhajobě: v čem je Čchö Inhun intelektuálský a proč ho dnešní literární kritika přijímá s rozpaky? Existuje v korejské literatuře podobný typ spisovatele? Není návratný motiv i nepochopení intelektuála?